

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 012872 16 Квлз
Бања Лука, 04.11.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића, Сенада Тице, Дарка Осмића и Даворке Делић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђених: С.Р. због кривичног дјела организованог криминала из члана 383а. став 3. у вези са кривичним дјелима неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. у вези са чланом 24. и кривичним дјелом злоупотребе службеног положаја или овлашћења из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. Кривичног закона Републике Српске и др., О.С. због кривичног дјела организованог криминала из члана 383а. став 2. у вези са кривичним дјелом неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 24. Кривичног закона Републике Српске, те кривичним дјелом злоупотребе службеног положаја или овлашћења из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. истог закона и др., М.К. због кривичног дјела организованог криминала из члана 383а. став 2. Кривичног закона Републике Српске у вези са кривичним дјелом неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. у вези са чланом 24. и кривичним дјелом злоупотребе службеног положаја или овлашћења из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. истог закона и др., Д.Д. због кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске и др., Г.Ш. због кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске и др., одлучујући о захтјевима за заштиту законитости, осуђеног С.Р. и његовог браниоца, адвоката М.Р. из Б., осуђеног О.С. и осуђеног М.К., те браниоца осуђених Д.Д. и Г.Ш., адвоката В.А. из С., поднесеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци - Посебног одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број: 11 0 К 012872 14 К-п од 06.7.2015. године и пресуде Врховног суда Републике Српске - Посебног вијећа за организовани и најтеже облике привредног криминала број: 11 0 К 012872 15 Кж 13 од 02.3.2016. године, у сједници вијећа одржаној дана 04.11.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјеви за заштиту законитости се одбијају, као неосновани.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци - Посебног одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број: 11 0 К 012872 14 К-п од 06.7.2015. године, оглашени су кривим оптужени С.Р., због кривичног дјела организованог криминала из члана 383а. став 3. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 49/03, са измјенама - у даљем тексту: КЗ РС) у вези са кривичним дјелом

неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. у вези са чланом 24. КЗ РС и кривичним дјелом злоупотребе службеног положаја или овлашћења из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. истог закона, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) година, кривичног дјела изнуђивања исказа из члана 358. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци; два кривична дјела повреде људског достојанства злоупотребом службеног положаја или овлашћења из члана 359. КЗ РС, за која су му утврђене казне затвора у трајању од по 3 (три) мјесеца и три кривична дјела фалсификовања или уништавања службене исправе из члана 379. став 1. КЗ РС, за која су му утврђене казне затвора у трајању од по 3 (три) мјесеца, па је примјеном одредаби члана 42. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 11 (једанаест) година и 5 (пет) мјесеци; оптужени О.С., због кривичног дјела организованог криминала из члана 383а. став 2. КЗ РС, у вези са кривичним дјелима неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 24. КЗ РС и кривичног дјела злоупотребе службеног положаја или овлашћења из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) година, кривичног дјела повреде људског достојанства злоупотребом службеног положаја или овлашћења из члана 359. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца и два кривична дјела фалсификовања или уништавања службене исправе из члана 379. став 1. КЗ РС за која су му утврђене казне затвора у трајању од по 3 (три) мјесеца, па је примјеном одредаба члана 42. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 5 (пет) мјесеци; оптужени М.К., због кривичног дјела организованог криминала из члана 383а. став 2. КЗ РС у вези са кривичним дјелима неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2., у вези са ставом 1. истог закона и у вези са чланом 24. КЗ РС и кривичним дјелом злоупотребе службеног положаја или овлашћења из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) година, кривичног дјела изнуђивања исказа из члана 358. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, за три кривична дјела повреде људског достојанства злоупотребом службеног положаја или овлашћења из члана 359. КЗ РС, за која су му утврђене казне затвора у трајању од по 3 (три) мјесеца и кривичног дјела фалсификовања или уништавања службене исправе из члана 379. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, па је примјеном одредаба члана 42. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 5 (пет) мјесеци; оптужени Д.Д., због кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, кривичног дјела повреда људског достојанства злоупотребом службеног положаја или овлашћења из члана 359. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца и кривичног дјела фалсификовања или уништавања службене исправе из члана 379. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, па је примјеном одредаба члана 42. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) мјесеци; оптужени Г.Ш., за кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци и кривично дјело повреде људског достојанства злоупотребом службеног положаја или овлашћења из члана 359. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) мјесеца, па је примјеном одредаба члана 42. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) мјесеци. На основу члана 44. КЗ РС, оптуженима С.Р., О.С. и М.К., у изречене јединствене казне затвора, урачунато је вријеме проведено у притвору од 18.10.2013. године, па надаље. На основу члана 60. КЗ

РС, овим оптуженим је изречена мјера забране вршења позива, дјелатности или дужности у трајању од 5 (пет) година, рачунајући од дана правоснажности пресуде.

Истом пресудом су оглашени кривим и оптужени Г.М., Ј.М. и В.М., за кривична дјела како је то наведено у изреци те пресуде, који нису поднијели захтјев за заштиту законитости.

Одлучујући о жалбама против првостепене пресуде, Врховни суд Републике Српске - Посебно вијеће за организовани и најтеже облике привредног криминала, пресудом број 11 0 К 012872 15 Кж 13 од 02.3.2016. године, је одбио као неосноване жалбе Окружног тужилаштва - Посебног тужилаштва за организовани и најтеже облике привредног криминала - Специјално тужилаштво Бања Лука, оптужених С.Р., О.С., М.К. и Д.Д. и њихових бранилаца, те браниоца оптуженог Г.Ш. и мајке оптуженог О.С., Љ.С., а поводом жалби оптужених С.Р. и М.К. и њихових бранилаца, по службеној дужности преиначио пресуду Окружног суда у Бањој Луци - Посебног одјељења за организовани и најтеже облике привредног криминала број 11 0 К 012872 14 К-п од 06.7.2015. године, у дијелу који се односи на оптужене С.Р. и М.К. у правној оцјени дјела и одлуци о кривичној санкцији, тако што су радње ових оптужених описане у тачки 2. изреке првостепене пресуде, правно квалификоване као кривично дјело изнуђивање исказа из члана 358. став 1. КЗ РС, за које дјело су им утврђене казне затвора у трајању од по 6 (шест) мјесеци, а прихваћене као правилно утврђене казне затвора као у изреци првостепене пресуде па су, примјеном одредаба члана 42. став 1. и 2. тачка 2. КЗ РС, осуђени на јединствену казну затвора, и то оптужени С.Р. у трајању од 11 (једанаест) година, а оптужени М.К. у трајању од 6 (шест) година.

Против наведене првостепене и другостепене пресуде, благовремено су поднијели захтјеве за заштиту законитости (у даљем тексту Захтјев), осуђени С.Р. и његов бранилац, адвокат М.Р. из Б.Л., осуђени О.С. и М.К., те бранилац осуђених Д.Д. и Г.Ш., адвокат В.А. из С.

Сви захтјеви су поднесени због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС).

Осуђени С.Р., предлаже да се против њега прекине извршење правоснажне пресуде и Захтјев уважи, тако што ће се обје пресуде укинути и предмет вратити на поновно суђење првостепеном суду.

Бранилац осуђеног С.Р., предлаже да се Захтјев уважи, обје пресуде преиначе и осуђени ослободи од оптужбе или да се обје пресуде укину и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду.

Осуђени О.С., предлаже да се обје пресуде укину.

Осуђени М.К. предлаже да се обје пресуде преиначе и ослободи од оптужбе или да се обје пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац осуђених Д.Д. и Г.Ш., предлаже да се обје пресуде укину (због повреде права на одбрану), или преиначе правилним квалификовањем (због повреде Кривичног закона) или да се преиначе на начин да се ови осуђени ослободе од оптужбе.

Поступајући у складу са одредбом члана 353. став 1. ЗКП РС, овај суд је Захтјеве осуђених и бранилаца са списима предмета доставио Републичком тужилаштву – Посебном одјељењу за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, па је у поднеску број Т19 0 КТЗ 0000510 16 од 13.7.2016. године и 22.7.2016. године, замјеник Главног републичког тужиоца - специјални тужилац мр Миодраг Бајић, предложио да се исти одбију, као неосновани.

Разматрајући списе, обје пресуде, Захтјеве и одговор на захтјеве, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

У смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, Захтјев се може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, а уз ограничења прописана у ставу 2. и 3. истог законског прописа.

Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби на првостепену пресуду (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку), те је искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Осуђени С.Р., повреду Кривичног закона види у томе што пресуде нису утврдиле да је он починио кривично дјело организованог криминала из члана 383а. став 3. у вези са кривичним дјелом неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, јер опојна дрога од њега није одузета, нити је на поуздан начин утврђено да је он дјеловао у оквиру организоване криминалне групе. Наглашава да од њега никаква дрога није одузета, у смислу одредби члана 224. став 5. КЗ РС, чиме указује на погрешно утврђење одлучних чињеница, на којима је заснована побијана првостепена пресуда. Изнесени приговори су неосновани. Наиме, очигледно је да из садржаја предњих навода, изнесених у Захтјеву, се доводи у сумњу правилност чињеничних утврђења правоснажне пресуде и на тој тврдњи заснива аргументација о повреди Кривичног закона. Такав приступ подносиоца Захтјева осуђеног је погрешан, јер се чињенично стање утврђено правоснажном пресудом мора прихватити правилно утврђеним и тек ако на тако утврђено чињенично стање закон није правилно примјењен, онда је Кривични закон повређен на штету осуђеног. Овдје то, када је о осуђеном С.Р. ријеч, није случај.

У дијелу Захтјева, који се односи на повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, осуђени С.Р. понавља аргументе, које је износио у жалби против првостепене пресуде, а на које је другостепена пресуда овога суда, дала садржајно образложење из којег произилази да та повреда није учињена, па тиме није ни повријеђено право на одбрану. Из образложење другостепене пресуде на страни 12. посљедњи пасус и на страни 13. први пасус, садржајно је образложено шта се подразумева под повредом права на одбрану, па се осуђени на те разлоге из другостепене пресуде, упућује. Осуђени, надаље, у свом Захтјеву указује на незаконитост доказа, на којима је заснована првостепена пресуда, прије свега на незаконит исказа свједока С.Ђ. и Г.Б., износећи тврдње да се на исказима ових свједока, сходно одреби члана 10. став 2. ЗКП РС, не може заснивати пресуда. У дијелу Захтјева,

осуђени образлаже хронологију и ток главног претреса, редосљед извођења доказа, те наводи примјере из праксе Уставног суда Босне и Херцеговине, којима се дјелимично цитирају одлуке тога суда, донесене по поднесеним апелацијама.

Изнесени приговори су неосновани, јер се захтјев за заштиту законитости може поднијети, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, због повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Дакле, због оних повреда у поступку који је претходио доношењу правоснажне пресуде, на које се указује у Захтјеву, се овај ванредни правни лијек, не може поднијети.

Аргументима из Захтјева, опширно се износе и други наводи, који се по оцјени овога вијећа, не могу довести у директну везу ни са једним од основа из наведене законске одредбе, због којих се може поднијети захтјев за заштиту законитости.

У Захтјеву браниоца осуђеног С.Р., износе се аргументи којима се оспорава на мањкавост чињеничних утврђења и тиме правилност чињеничне основе правоснажне пресуде. Врши се оцјена исказа свједока, износећи садржај њихових исказа у одређеним сегментима, прије свега свједока Г.Б. и С.Ђ.. На тим аргументима се гради став о повреди Кривичног закона, што не може бити основ те повреде, јер се ревизијом чињеничних утврђења правоснажне пресуде, на начин како се то чини у овом Захтјеву, не може градити аргументација о повреди Кривичног закона. Бранилац оптуженог, уз све наведено, полази од чињенице да свака повреда ЗКП РС, представља повреду права на одбрану и тако је дефинише у Захтјеву, што је без основа, јер је повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, као повреда права на одбрану, издвојена у посебан облик повреде, због које се може подносити захтјев за заштиту законитости, а што је већ речено у претходном дијелу образложења, везано за приговоре осуђеног С.Р..

Стога, ово вијеће налази да су сви приговори у погледу основа, због којих се може подносити захтјев за заштиту законитости а које износе осуђени и његов бранилац, неосновани.

Осуђени О.С., у основу повреде Кривичног закона, истиче, да када је ријеч о кривичном дјелу организованог криминала из члана 383а. став 2. у вези са кривичним дјелом неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС и у вези са кривичним дјелом злоупотребе службеног положаја или овлашћења, да није поуздано утврђено да је он то дјело учинио, јер бројни докази, који су изведени на главном претресу, нису резултирали правилним закључком о несумњиво утврђеној његовој улози у извршењу овог кривичног дјела. Осуђени се позива на садржај телефонских разговора, исказе свједока и начин на који су ти искази оцјењени, те на основу свега тога сматра да је Кривични закон на његову штету повријеђен. Ти приговори су неосновани, и овај осуђени се упућује на разлоге који су већ изнесени у претходном дијелу образложења ове пресуде, када је одговарано на приговоре о повреди Кривичног закона, које су износили осуђени С.Р. и његов бранилац.

Када је ријеч о повреди права на одбрану, осуђени О.С. истиче да је исказ свједока С.Ђ., незаконит доказ, те осим те тврдње у Захтјеву истиче да докази, изведени на гласном претресу пред првостепеним судом, нису правилно оцјењени.

Што се тих приговора тиче, ово вијеће оцјењује, да они не садрже аргументацију из које би се могло закључити да је повријеђено право овог осуђеног на одбрану и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Наиме, са аспекта права на одбрану и тиме права на дјелотворан правни лијек, од одлучног значаја је, у односу на тврдње из Захтјева о незаконитом исказу свједока С.Ђ., да је другостепена пресуда, на те жалбене приговоре, дала разлоге.

Осуђени О.С. у Захтјеву износи садржај тонских записа са главног претреса, на коме су саслушани свједоци, критикује став из првостепене пресуде о прихватању, исказа свједока Г.Б., као вјеродостојног, те критикује дате разлоге другостепене пресуде у вези са аргументима из жалбе о овој одлучној чињеници. Указује се и на повереду одредбе члана 135. ЗКП РС, која се односи на отварање и преглед привремено одузетих предмета, на које приговоре из жалбе, као и на претходне, су дати разлози у другостепеној пресуди.

Из наведеног, несумњиво, произилази да је Захтјев осуђеног О.С., искључиво заснован на тврдњама о мањкавости чињеничне основе правоснажне пресуде, као и на повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, због којих се захтјев за заштиту законитости, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, не може поднијети.

У захтјеву осуђеног М.К. се, такође, када је ријеч о повреди Кривичног закона, указује на погрешну оцјену доказа, кроз твдњу да ни једним доказом није на поуздан начин утврђено да је он учинио кривична дјела, за која је оглашен кривим, посебно кривично дјело организованог криминала из члана 383а. став 2. у вези са чланом 224. став 2. и у вези са кривичним дјелом злоупотребе службеног положаја или овлашћења из члана 347. став 4. у вези са ставом 3. КЗ РС. При томе се, нарочито, критикују искази свједока, одређујући их поименично, на којима је пресуда заснована, и указује на одсуство материјалних доказа (опојне дроге, резултате вјештачења и др.). У вези с тим приговорима, ово вијеће налази да, једнако као и у вези са наводима из Захтјева осуђених С.Р. и његовог браниоца, као и осуђеног О.С., да у овом случају и осуђени М.К., у суштини, указује на мањкавост чињеничне основе побијаних пресуда, градећи на томе став о повреди Кривичног закона. Ради тога се овај осуђени упућује на разлоге који су, у вези с тим, изнесени у одговору који је дат на идентичне приговоре осуђеног С.Р.а и његовог браниоца, као и осуђеног О.С..

Што се тиче навода осуђеног М.К.а, а у вези са повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, у Захтјеву се истиче да су обје пресуде засноване на доказима на којима се у смислу члана 10. ЗКП РС, не може заснивати пресуда, те да се пресуда, у овом случају, не може заснивати ни на исказу свједока С.Ђ., јер је тај доказ, по ставу који у Захтјеву износи осуђени, незаконит, у смислу одредбе члана 147. став 1. и 2. ЗКП РС. Надаље, критикујући садржај овог исказа, као и исказе других у поступку саслушаних свједока, те наводећи садржај свједочења С.Ђ., В.К., Д.Ђ., Г.Б. (за исказ Г.Б. сматра да се на њему не може заснивати пресуда у смислу члана 10. ЗКП РС), указује се и на повреде, односно незаконитост радњи тужиоца из члана 135. ЗКП РС (отварање и преглед привремено одузетих предмета и документације), као и повреде одредаба члана 3. став 1. ЗКП РС, члана 6. став 2., члана 14. ЗКП РС (једнакост у поступању).

У вези са изнесеним приговорима, које осуђени М.К. износи у Захтјеву, ово вијеће наглашава да су сви ти приговори изнесени и у жалби против првостепене пресуде и да је другостепена пресуда овога суда образложила зашто их сматра неоснованим.

Како је другостепена пресуда овога суда у вези са повредама права на одбрану које су истицане у жалби против првостепене пресуде, одговорила наводима садржаним у образложењу те пресуде, то повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, није учињена ни у жалбеном поступку.

Осим тога, из садржаја Захтјева осуђеног М.К. се може видјети да осуђени указује и на оне повреде поступка због којих се захтјев за заштиту законитости, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, не може поднијети (повреде одредаба члана 10. став 2., члана 3. став 1., члана 14. ЗКП РС, те члана 135. ЗКП РС) РС. Све наведено се износи у оквиру тврдњи о повреди права на одбрану и повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Ти приговори су неосновани, јер се, аргументација да је ова повреда учињена, заснива на тврдњама о незаконитости проведених истражних радњи, отварању предмета и другим повредама одредаба ЗКП РС, и на свему томе се заснива коначна тврдња да свака повреда одредаба кривичног поступка, представља повреду права на одбрану.

Повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, је издвојена као посебна повреда, због које се захтјев за заштиту законитости може подносити, тако да се неке друге повреде из члана 311. став 1., као и повреде из става 2. истог члана ЗКП РС, на које се указује у овом Захтјеву, не могу подводити под повреду из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

У вези са наводима Захтјева за заштиту законитости, које подноси бранилац осуђених Д.Д. и Г.Ш., због повреде Кривичног закона, тврдећи да се у радњама ових осуђених (чињенично описане под тачком 3. изреке побијане првостепене пресуде) ради о привидном идеалном стицају, дакле, о једном а не о два кривична дјела и то тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС и повреде људског достојанства злоупотребом службеног положаја или овлашћења из члана 359. КЗ РС, другостепена пресуда овога суда (страна 30.) је, у вези са приговором повреде Кривичног закона (који је истицан у жалби), навела ваљано образложење. Ради се, дакле, о идеалном стицају, јер су једном радњом проузроковане двије посљедице, повријеђено је људско достојанство и нанесена другом тешка тјелесна повреда, па приговор браниоца осуђених, да се ради о привидном идеалном стицају, и тиме повреди Кривичног закона, није основан.

Када је ријеч о побијању пресуда због повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, у овом Захтјеву се наводи да, код истоврсног чињеничног описа у изреци првостепене пресуде, суд је различито поступио у односу на оцјену радњи извршења оптужених под тачкама 2. и 3. изреке првостепене пресуде и тиме их довео у неравноправан положај.

По оцјени овога суда, иако је опис радњи под овим тачкама изреке пресуде у претежном цијелу скоро идентичан, у радњи под тачком 3. (која се односи на оптужене М.К., Г.Ш. и Д.Д.), описана је и посљедица извршења дјела у виду тешке тјелесне повреде, као битан елемент бића кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС, док радња под тачком 2. изреке (која се односи на оптужене С.Р., М.К. и Г.М.), то не садржи.

Ради тога се не могу прихватити основаним приговори Захтјева браниоца осуђених Д.Д. и Г.Ш., да су њихове одбране током поступка цијењене другачије у односу на одбране осталих оптужених на које се односе радње под тачком 2. изреке првостепене пресуде, те да је тиме повријеђено право на одбрану.

Стога наводи браниоца осуђених Д.Д. и Г.Ш. нису основани ни у погледу повреде Кривичног закона, ни повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, у Захтјеву браниоца осуђених Д.Д. и Г.Ш., садржана је тврдња да је изрека побијане пресуде неразумљива и противријечна датим разлозима који се односе на саизвршилаштво, као облик саучесништва и на тим тврдњама гради теза о повреди Кривичног закона.

Изнесеним аргументима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, по ком основу се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, овај ванредни правни лијек, не може поднијети.

Из наведених разлога нису основани Захтјеви осуђеног С.Р. и његовог браниоца, осуђених О.С. и М.К. и браниоца осуђених Д.Д. и Г.Ш., те је примјеном одредбе члана 355. ЗКП РС, одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Горана Микеш

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић